Kız ve Kâğıt Baykuş
Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kâğıt Baykuş

Ebru Mina TOMURCUK

Sessiz Willowbend kasabasında, uzun pencereli ve tozlu raflı küçük bir kütüphane vardı. Kestane rengi ikiz örgüleri olan utangaç bir kız olan Mia, her Salı okuldan sonra buraya gelirdi. Hardal rengi hırkasını giyer ve atıştırmalıklarla dolu yeşil bir çanta taşırdı. Ama Mia kitapları hiç okumazdı. Sadece pencerenin kenarında tek başına oturur, diğer çocukların birlikte gülüşmelerini izlerdi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Mia en yüksek rafta kâğıttan bir baykuş buldu. Krem ve altın rengi kâğıttan katlanmıştı, bir çay fincanından büyük değildi. Kanatları gergin ve köşeliydi, yuvarlak düğme gözleri kehribar camı gibi parlıyordu. Bir kanadına küçük mavi bir kurdele bağlanmıştı, ayraç gibi. Mia onu çok nazikçe indirdi.

Birden baykuş gözlerini kırptı. Kâğıt kanatları hafifçe, hışırtılı bir sesle çırpındı ve Mia'nın parmağına atladı. "Merhaba," dedi yumuşak, hışırdayan bir sesle. "Ben Oliver, unutulmuş masalların bekçisiyim." Mia şaşkınlıkla nefesini tuttu, ela gözleri kocaman açıldı. "Konuşabiliyorsun!" diye fısıldadı. "Ve sana harikalar gösterebilirim," dedi baykuş, "eğer beni izlemeye cesaretin varsa."

Kâğıt baykuş, tozlu bir kitabın beklediği rafa uçtu. Kapağı çatlamış, adı silinmişti. "Bu masal yıllardır okunmadı," dedi Oliver üzgün bir sesle. "Benimle açmak ister misin?" Mia tereddüt etti, sonra başını salladı. Parmakları sayfaya değdiği anda kütüphane parıldadı ve raf bir orman yoluna dönüştü.

Yukarıda yeşil yapraklar fısıldıyor, ağaçların arasında altın ışık dans ediyordu. Mia'nın kırmızı spor ayakkabıları yumuşak yosunlara gömüldü, çantası yanında sallandı. "Neredeyiz?" diye fısıldadı. "Masalın içindeyiz," dedi omzuna tüneyen Oliver. "Burada her sayfa bir kapıdır ve büyü her köşede bekler. Sadece gözlerini açık, kalbini meraklı tut."

Yolun aşağısından yeşil tunikli ve kahverengi çizmeli uzun boylu genç bir adam geldi. Arkasında uzun kırmızı bir pelerin dalgalanıyor, yanında ahşap bir kılıç asılıydı. Dostça bir gülümsemesi ve çenesinde küçük bir yara izi vardı. "Hoş geldiniz, yolcular!" diye seslendi. "Ben Rowan, bu hikâyenin bir kahramanıyım. Birinin sonunda kitabımızı açtığını duydum!"

Rowan onları huysuz yaşlı bir trolün koruduğu bir köprüye götürdü. "Bilmeceyi çözmeden kimse geçemez!" diye homurdandı trol. Mia tedirgin oldu ama Oliver fısıldadı: "Sandığından çok daha fazlasını biliyorsun." Trol sordu: "Sayfaları olan ama okuyamayan nedir?" Mia uzun uzun düşündü, sonra aralıklı dişleriyle gülümsedi. "Bir kitap!" dedi. Trol kahkahayla güldü ve geçmelerine izin verdi.

Köprünün ötesinde yüzen fenerler ve şarkı söyleyen çiçeklerle dolu bir çayır vardı. "Bu harika!" diye güldü Mia, örgüleri uçuşarak döndü. Rowan ona arkadaş olduğu ejderhaları ve onardığı kaleleri anlattı. Oliver bir fenerin üstüne tünedi, kehribar gözleri parlıyordu. Uzun zamandır ilk kez Mia kendini hiç yalnız hissetmedi.

Ama kısa süre sonra gökyüzü grileşti ve yol solmaya başladı. "Masal sona eriyor," dedi Oliver yumuşak bir sesle. "Unutulmuş hikâyeler, biri onları hatırlamadıkça solar." Mia çayıra, köprüye ve cesur kahramana baktı. "Unutmak istemiyorum," dedi. "O zaman bizi yanında taşımalısın," dedi Rowan diz çökerek. "Bizi tekrar tekrar oku."

Kütüphaneye döndüklerinde kitap yumuşak bir takırtıyla kapandı. Mia hareketsiz oturdu, kalbi hızla çarpıyordu. Raf yine sadece bir raftı ve orman gitmişti. Ama Oliver hâlâ oradaydı, kitabın kapağına tünemişti. "Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu Mia. "Bir okur inandığı her zaman olur," dedi baykuş, kâğıt tüyleri hışırdayarak.

O günden sonra Mia her öğleden sonra kütüphaneye geldi. Unutulmuş masalları tek tek çıkardı ve Oliver ona her birinde rehberlik etti. Nazik devlerle, zeki tilkilerle ve kendi sorunlarını çözen prenseslerle tanıştı. Yeşil çantası kitaplarla ağırlaştı ve çilli yüzü merakla aydınlandı.

Diğer çocuklar Mia'nın okuyup kendi kendine güldüğünü fark ettiler. "Ne okuyorsun?" diye sordu bir gün Ada adında bir kız. Mia tereddüt etti, sonra kitabını kaldırdı. "Kâğıt bir baykuş hakkında bir hikâye," dedi. "Duymak ister misin?" Ada yanına oturdu ve kısa süre sonra iki çocuk daha pencere kenarındaki yerlerine katıldı.

Oliver raftan izledi, düğme gözleri parıldadı. "Görüyor musun?" diye fısıldadı Mia'ya. "Hikâyeler dostları bir araya getirir." Mia gülümsedi ve sayfayı çevirdi, en net sesiyle yüksek sesle okudu. Diğer çocuklar yaklaştı ve sessiz kütüphane şaşkınlık nidaları ve kıkırdamalarla doldu. Uzun pencerelerin dışında öğleden sonra güneşi altına döndü.

Mia artık pencerenin kenarında tek başına oturmuyordu. Hikâyelerini bekleyen arkadaşları ve her zaman dinleyen küçük bir kâğıt baykuşu vardı. Hardal rengi hırkası sık sık kitap tozlarıyla kaplanıyor, heyecanlı bölümleri canlandırırken örgüleri sallanıyordu. "Bir zamanlar," diye başlardı ve her çocuk daha da yaklaşırdı.

Bir akşam Mia evde masasının üstünde katlanmış yeni bir kâğıt baykuş buldu. Krem ve altın rengiydi, bir kanadında küçük mavi bir kurdele vardı. İçine hışırdayan harflerle bir not sıkıştırılmıştı: "Hatırlayan bir okur için. Masalları yaşat." Mia küçük baykuşa sarıldı ve onu en sevdiği kitapların hemen yanına, rafına koydu.

Ve böylece Willowbend'deki sessiz kütüphane yeniden hikâyelerle çınladı. Mia kitapların büyü barındırdığını ve iyi bir masalın bir kapı açabileceğini, bir hayali ateşleyebileceğini ya da bir dostu yaklaştırabileceğini öğrendi. Her sayfayı çevirdiğinde Oliver'ın sözlerini hatırladı: hikâyeler, biri inandığı sürece yaşar. Ve Mia tüm kalbiyle inandı.